

[Gert Petersen.]

menhæng med augustforliget. Det afsnit, som vedrører prisstop for 3 måneder, og som vi under andre omstændigheder, i en anden sammenhæng, og jeg vil også sige på nogle punkter med en noget ændret ordlyd, kunne have forholdt os positive over for, har i denne sammenhæng først og fremmest til opgave at sikre, at selv tøvende arbejdsgivere virkelig vil fungere som politibetjente for augustforliget. Og derfor har man altså udstyret dem med § 11, som jeg talte om skal sætte dem i stand til bedre at spille denne rolle som politibetjent.

Man har klaget over, at vi har haft eller har en periode med såkaldt lønhamstring. Ja men hvad er det for noget? Når situationen er den, som jeg har talt om tidligere, at den nuværende overenskomst faktisk fungerer på fjerde år med nogle små justeringer og lønarbejderne så får at vide, at de næste to år skal de fortsætte under nogenlunde de samme vilkår, så må de gøre noget. Det er det, man så hånlige kalder lønhamstring. De må gøre noget, hvis de bare vil bevare den levestandard, som de er vant til, hvis de vil undgå en drastisk forringelse af den. Og det, man må imødesee som følge af augustforliget, når dets diktat træder i kraft, hvis det træder i kraft, bliver en drastisk forringelse af levestandarden. Det er altså en forsvarskamp, lønmodtagerne er ude i, og det er denne forsvarskamp, som man nu vil forhindre dem i at føre. Det er den egentlige mening med dette forslag. Det er også derfor, at det trods meget besvær har fået velsignelse af en række borgerlige partier her i denne sal.

Jeg er imidlertid overbevist om, at trods disse velsignelser vil det ikke lykkes. Augustforliget vakler, augustforliget skaver, augustforliget kan ikke overleve. Det skyldes ikke indsats herindefra, vil jeg godt sige, at augustforliget er ude i denne kritiske situation; det skyldes først og fremmest, at tryk avler modtryk, at man har presset lønmodtagerne, arbejdspladsernes mennesker, så voldsomt, at der er kommet et tidspunkt, og det er kommet nu, hvor de siger nej, og hvor lovgivningen bliver forholdsvis magtesløs.

Jeg beklager egentlig, at lovgivningen bliver forholdsvis magtesløs, for det er ikke godt for hele lovgivningen som sådan, men det er et naturligt resultat, når man prøver på, om jeg så må sige, at lovgive mod naturen, når man prøver på i den grad at trykke, at presse, de men-

nesker, af hvis indsats hele dette lands velfærd afhænger.

Derfor ser vi, også selv om det skal lykkes at klistre augustforliget sammen ved denne lejlighed, fortsat frem til en overenskomstsituation, der ikke tager hensyn til de snærende rammer, som folketinget har søgt at lægge omkring overenskomstsituationen. Vi ser frem til en overenskomstsituation, som afvikles på normal måde, og det vil sige uden indgreb fra regering og folketing, og jeg vil meget, meget indstændigt advare mod, at man går videre ad den indgrebsvej, som vi har oplevet med augustforliget, og som vi nu oplever med dette redningsforsøg for augustforliget, når vi kommer til selve overenskomstsituationen.

Det kan udløse helt uoverskuelige politiske begivenheder i dette land. Ikke fordi der er nogen, der opgejler til utilfredshed, men fordi utilfredsheden og vreden skabes herinde i denne sal af de samme partier, som ynder at kalde sig de ansvarlige.

Ninn-Hansen (KF):

Så sluttede da langvarige, besværlige og undertiden kriseprægede forhandlinger med et oplæg til en afgørelse her den 4. december. Og den 4. december – og hvem ved, om vi når ind i den 5. december – den 4. og 5. december er jo afgørende datoer i de sidste års danske politik. Det var en 4. december, der var en valgdato, hvor vi fik det, man kaldte fornyelsen i dansk politik, en fornyelse, som, omtalte hr. Voigt før, skal have et videre omfang, en dato, hvor man udskiftede næsten halvdelen af det daværende folketing, for nu skulle man have noget nyt og bedre.

Jeg ved ikke, om nogen, der nu ser tre år tilbage, synes, at vi fik det nye og det bedre, da hr. Glistrup blev en stor mand i dansk politik. Men det er selvfølgelig noget af det, der må præge denne debat og denne afgørelse, om vi synes, at det var den rigtige fornyelse, om det er det, vi skal have i videre omfang, eller om man ønsker en lovgivning, der kan sætte tingene på plads.

Den 5. december året efter mente den daværende borgerlige regering, som vi støttede, regeringen Hartling, at det var nødvendigt at sætte tingene så stærkt op, at man måtte udskrive et valg. Vi advarede imod det dengang ud fra den betragtning, at det, hvis vi mistede den borgerlige regering, ville blive vanskeligt